

Lež o ruském imperialismu jako záminka pro nové vojenské vyzbrojování

infokuryr.cz/n/2024/02/10/lez-o-ruskem-imperialismu-jako-zaminka-pro-nove-vojenske-vyzbrojovani/

Západní média neustále informují o údajně hrozící válce s Ruskem, jeho plánech na útok na východní Evropu a je třeba se připravit. Od 31. ledna do 31. května proto NATO pořádá velké cvičení s 90 000 vojáky až k ruským hranicím, ve kterém se trénuje válka proti Rusku. Německý ministr obrany Pistorius také říká, že Němci by se měli stát „válkou hodnými“ a být připraveni na válku. Kampaň funguje, „Bild“ s titulkem: „Každý druhý Němec se bojí Putina útoku.“ A téměř 40 % by již stavělo nouzové zásoby. – Informační válka na vymývání mozků lidem je podobná jako před každou velkou válkou. Ale kde je tady imperialismus?

Imperialistická agitace navazuje na jednostranné obvinění Putina z toho, že válku zaviněně rozpoutal invazí na Ukrajinu před dvěma lety, ačkoliv celá historie rozšiřování NATO a EU na východ a ze západu již byla vzata v úvahu. iniciovaný převrat na Majdanu v roce 2014, letiště NATO na Ukrajině a občanská válka podporovaná NATO proti ruský mluvícímu obyvatelstvu východní Ukrajiny jsou vyloučeny. ¹ Putin usiluje o velké impérium a chce začlenit Ukrajinu zpět do Ruské federace a nakonec – stejně jako Sovětský svaz – přivést východní Evropu pod svou vládu. To říká západní propaganda. Ale jaký je ve skutečnosti imperialismus?

Abychom na tuto otázku odpověděli, v současné době máme velmi doporučenou knihu aktivisty za občanská práva Thomase Mayera, vydanou v roce 2023, s názvem: „Hledání pravdy ve válce na Ukrajině“.

Na úvod jej uvedl slovy Karla Jasperse, která řekl ve své děkovné řeči za udělení Mírové ceny německého knižního obchodu v roce 1958:

„Mír je možný pouze skrze svobodu, svobodu pouze skrze pravdu.

Nepravda je tedy skutečným zlem

, které ničí veškerý mír:

nepravda od skrývání

po slepou nonšalanci,

od lži

po vnitřní lži,

od bezmyšlenkovitosti

k fanatismu doktrinářské pravdy,

od nepravdivosti jednotlivce

po nepravdivost veřejné situace.

Kniha je pečlivě prozkoumaným a zdokumentovaným uceleným souborem faktů, kompendiem, v němž se v příslušných kapitolách můžete o jednotlivých aspektech dozvědět více. ² Na konci kapitoly I „Výchozí situace“ se poslední podkapitola zabývá otázkou:

Je Rusko imperialistické?

Thomas Mayer nejprve popisuje, že Rusko se po rozpadu Sovětského svazu v roce 1991 politicky znovu objevilo: se zastupitelskou demokracií, stranami a dvěma komorami parlamentu. Prezident dostal spoustu pravomocí. Ruské obyvatelstvo očekává centrální a silné vedení. V krajích ale vždy byly samosprávy. Role, kterou má Putin ve státě, odpovídá sociální realitě v Rusku. T. Mayer se odvolává na ruského experta Kaie Ehlerse, který o Rusku píše desítky let a často tam pracuje.

„Centralismus v Moskvě a nevládní živly v zemi, to jsou tradiční protiklady. Nejsou spojeni ústavními orgány, ale v personální struktuře, to zdůrazňuji: v personální struktuře! Když cestujete po Rusku, slyšíte: Dobrý natschalnik, dobrý šéf, dobré podmínky; špatný natschalnik, špatné podmínky. Dobrý prezident, dobrá společnost; špatný prezident, špatné časy. ... To je něco, co se hluboce vrývá do krve lidu Ruska, toto osobní porozumění jejich společnosti.“ (Kai Ehlers)

Podle Thomase Mayera byl Putin schopen tuto potřebu naplnit. Stal se prezidentem v době společenského úpadku a ekonomického chaosu, který v letech 1991 až 1999 přinesl Boris Jelcin a zemi z něj vyvedl. Kai Ehlers vidí Putina jako „*autoritářského modernizátora, který stojí v rovnováze mezi neoliberalismem a monarchickou tradicí a chce rehabilitovat zemi na základě tohoto postoje.*“ Znovu vybudoval spolehlivé sociální struktury, sociální podmínky a pojištění. Záleželo mu na tom, aby znovu vládla vlastní pravidla země, nikoli cizí, a vybudovat silné Rusko, které opět převezme funkci odpovídající jeho historické roli, totiž jako integrační uzel v Eurasii.

Putin splatil staré dluhy Sovětského svazu Světové bance a zrušil půjčky MMF. Aby si zajistil svou vládu, podařilo se mu zapojit oligarchy, znovu platit daně, cítil se odpovědný za sociální struktury a z velké části zůstal mimo politiku.

Co se týče zahraniční politiky, Putin přistupoval k Západu s otevřenou náručí a navrhl Rusku vstup do NATO a EU. Setkal se ale s odmítnutím. Po těchto zkušenostech začal Putin kritizovat americký militarismus a hegemonii, například během svého vystoupení na Mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2007.

Rusko stále musí nést následky období sovětské totality, které vycházely z Moskvy. V reakci utlačovaných zemí bylo proti Moskvě namířeno mnoho zoufalství a hněvu. Sovětský svaz je nyní pryč, ale hněv vůči Moskvě zůstává a nyní se obrátil proti Rusku, které je ovládáno z Moskvy.

Díky tomu je pochopitelné, odkud se bere nenávist k Rusku, například v pobaltských státech, Polsku nebo České republice. Thomas Mayer:

„Ruská politika vůči těmto státům je od roku 1991 přátelská. Rusko dokonce umožnilo těmto státům vstoupit do NATO, i když to odporovalo ruským deklarovaným bezpečnostním zájmům. Rusko dodalo těmto zemím levnou energii. Od roku 1991 jsem nenašel žádné nepřátelské politické akce Ruska vůči těmto státům. Za současnou nenávistí k Rusku nejsou konkrétní aktuální fakta, ale spíše stará kolektivní emocionální zranění a nevyřešená traumata ze sovětských a carských časů. Dokud tyto nebudou překonány, zůstane sousedská atmosféra zkažená.“

Odkud pochází obvinění z imperialismu?

Hlavním argumentem států NATO pro jejich komplexní podporu Ukrajině ve válce proti Rusku je to, že Rusko usiluje o imperialistickou expanzi. Co je míněno imperialismem Federální agentura pro občanské vzdělávání definuje:

„Týká se to snahy států rozšířit svou moc daleko za své vlastní národní hranice. Toho lze dosáhnout záměrným přivedením slabších zemí do závislosti na silnější zemi politicky, ekonomicky, kulturně nebo pomocí jiných metod. Někdy silnější země přímo vede válku proti slabší zemi, aby získala kontrolu nad touto zemí.

Podle Thomase Mayera existuje několik kritérií, podle kterých lze hodnotit imperialismus země:

1. rozšíření území,
2. zahraniční vojenské operace,
3. zahraniční vojenské základny a
4. povaha zahraničněpolitické doktríny.

Jak na tomto základě vypadá ruská politika?

1. K rozšíření území došlo jak v carské říši v letech 1547 až 1917, tak v komunistickém Sovětském svazu. Oba byli imperialisté. Během druhé světové války obsadila Rudá armáda mnohá území ve východní Evropě a buď je začlenila, jako například oblasti východního Polska a celého Pobaltí, nebo je proměnila v komunistické satelitní státy.

Naproti tomu Rusko bylo po roce 1991 zcela antiimperialistické. Namísto rozšíření sféry moci ji radikálně omezila. S rozpadem Sovětského svazu byly východoevropské satelitní státy osvobozeny a mohly se nyní vydat vlastní politickou cestou. Ale patnáct republik Sovětského svazu také dostalo svobodu se oddělit a jít vlastní cestou. Čtrnáct by to udělalo. Rusko se stalo právním nástupcem Sovětského svazu a prohlásilo se odpovědné za plnění stávajících mezinárodních smluv.

To znamená, že dnešní Rusko se stalo mnohem menším než monarchická carská říše z roku 1914. Ukazuje to grafika založená na výzkumu Statista, která je otištěna na straně 136 knihy.

2. Pokud jde o zahraniční vojenské operace, často se odkazuje na „Seznam ruských vojenských operací“ z Wikipedie, jako například:

a) Abcházie, Jižní Osetie a Gruzie:

Abcházie a Jižní Osetie jsou oblasti dvou malých etnických skupin s vlastním jazykem, které do roku 1991 patřily Gruzínské sovětské republice. Po nezávislosti Gruzie se tyto etnické menšiny cítily ohroženy sílícím nacionalismem v Gruzii – který se také objevil v mnoha dalších republikách, které se staly svobodnými. Došlo k občanské válce s hroznými vzájemnými masakry, po které se tyto dva regiony prohlásily za nezávislé republiky. Rusko na jejich žádost vojensky zasáhlo, což zabránilo další eskalaci: v gruzínsko-jichoosetské válce v letech 1991-1992 a v letech 1992-1993 v gruzínsko-abchazidské válce. Poté ruští vojáci zůstali umístěni v těchto republikách, aby zajistili mír, a dostali mandát od „Společenství nezávislých států“ (SNS), mezivládní organizace většiny nástupnických států Sovětského svazu.

Poté, co summit NATO v Bukurešti ve dnech 2. až 4. dubna 2008 poskytl Gruzii vyhlídky na členství v NATO, gruzínská vláda podle Thomase Mayera začala být příliš sebevědomá v naději na vojenskou podporu ze strany USA a v červenci 2008 obě separatistické republiky byly vojensky napadeny. Zaútočili i

na ruské mírové síly. Další ruské jednotky se poté přesunuly z ruské pohraniční oblasti a zatlačily gruzínskou armádu zpět do srdce Gruzie.

Vzhledem k tomu, že USA odmítly pomoci, byla Gruzie nucena 12. srpna 2008 podepsat dohodu o příměří. Ruská armáda se poté opět stáhla.

Rusko si nepřeje války a uprchlická dramata na svých hranicích, a proto se snažilo zajistit klid v těchto dvou minirepublikách. Neexistují zde žádné důkazy o imperialistických akcích Ruska.

b) Podněstří:

Podněstří, další odtržená republika, se nachází na východě Moldavska na hranici s Ukrajinou, žije v něm 375 000 lidí a v roce 1992 se osamostatnilo. Obyvatelé se cítili ohroženi nacionalismem Moldavské republiky, která je orientována na Rumunsko, takže mezi nimi vypukla krátká válka, kterou v srpnu 1992 ukončila ruská vojska umístěná v Podněstří. Od té doby republiku podporuje Rusko a kolem 1500 ruských vojáků zůstalo na místě, aby zajistili mír.

c) Tádžikistán:

V Tádžikistánu na severu Afghánistánu proběhla další ruská vojenská operace v občanské válce v letech 1992-1997. Rusko vojensky podpořilo vládnoucího tádžického prezidenta a poskytlo většinu mírových sil SNS, zatímco občanská válka pokračovala. Občanská válka skončila 27. června 1997 mírovou smlouvou v Moskvě.

d) Sýrie, Náhorní Karabach, Kazachstán:

Existují tři další vojenské operace, které byly provedeny v reakci na žádost vlády země o pomoc: Ruská armáda působí v Sýrii od roku 2015.

V roce 2020 odešli ruští vojáci do Náhorního Karabachu v Ázerbájdžánu jako mírové síly. V roce 2023 se prezidentu Putinovi podařilo zprostředkovat mír mezi Arménií a Ázerbájdžánem, který zpočátku tento konflikt ukončil.

V roce 2022 se ruské jednotky zapojily do potlačování nepokojů v Kazachstánu.

Všechno to byly vojenské mise ruské armády v zahraničí v letech 1991 až 2023 s výjimkou války na Ukrajině. S výjimkou Sýrie se vždy jednalo o regiony bývalých sovětských republik, v nichž kvůli nacionalismu vznikaly neřešitelné konflikty.

Rusko se cítilo odpovědné za tyto regiony a rusky mluvící lidi v nich kvůli jejich historii, blízkosti hranic a lidským vztahům. Zasahovali do existujících konfliktů. K žádným útokům nebo zabavení ze strany Ruska však nedošlo. Mimochodem, válka na Ukrajině měla stejný vzorec.

Na důkaz ruského imperialismu se často odkazuje na čečenské války v letech 1994-1996 a 1999-2009. Tyto vojenské operace se však nekonaly mimo Rusko. Čečensko není samostatný stát, ale spíše součást Ruské federace se statutem „autonomní republiky“ obývané lidmi převážně islámského vyznání. Islámští radikálové se snažili odtrhnout od Ruska a v roce 1991 po referendu vyhlásili nezávislost Čečenska. Ruská vláda to však neuznala, protože podle ústavy „Autonomní sovětská socialistická republika“ (ASSR), na rozdíl od „Sovětské socialistické republiky“ (SSR), nemá právo odstoupit.

Islámští radikálové chtěli nastolit islámský stát, který by byl neslučitelný s ruským právním systémem. Čečenská vláda prováděla protiruskou domácí politiku, snažila se potlačit ruský jazyk a oživila klanový systém.

3. Na celém světě je kolem 1000 zahraničních vojenských základen. Z toho je 800 v 80 zemích pod kontrolou USA. Rusko má 9 zahraničních vojenských základen, z toho 6 v zemích bývalého Sovětského svazu, dvě v Sýrii a 1 ve Vietnamu. Čína má v současnosti jednu základnu v Džibuti ve východní Africe. To znamená, že USA rozšířily svou vojenskou sílu po celém světě a své dva „hlavní konkurenty“ Čínu a Rusko doslova obklíčily vojenskými základnami. To samozřejmě znamená, že USA jsou imperialistické.

4. V ruské „**doktríně zahraniční politiky**“, která popisuje principy a cíle zahraniční politiky země, chce Rusko „vytvoření spravedlivého a udržitelného světového řádu“ založeného na OSN, jejíž role by měla být „obnovena“. Rusko volá po „multipolárním“ mezinárodním řádu s mnoha rovnocennými aktéry. Rusko odmítá „unipolární“ světový řád, ve kterém jeden stát dominuje všem ostatním, a tím se jasně staví proti hegemonii USA. Rusko tak formuluje antiimperialistickou zahraniční politiku.

Ruský ministr zahraničí Lavrov shrnul zahraničněpolitickou doktrínu v rozhovoru v srpnu 2023 (můžete si přečíst na Anti-Spiegel). Nejsou v něm žádné známky ruských imperialistických aspirací.

Thomas Mayer:

„V souladu s touto doktrínou Rusko spolupracuje s dalšími státy. Zvláště důležité je sjednocení zemí BRICS. Zkratka BRICS značí první písmena pěti zemí, které do ní patří: Brazílie, Rusko, Indie, Čína a Jižní Afrika. Desítky dalších zemí usilují o vstup do sdružení BRICS. Pokud sledujete schůzky BRICS, nemůžete najít žádný ruský imperialismus, protože rozhovory probíhají za stejných podmínek.

Ani projevy, které Putin sám pronesl během svého prezidentování o geopolitických cílech Ruska, neobsahují žádné imperialistické cíle. Zvláště významné jsou tři Putinovy projevy s geopolitickými tématy: Putinův projev v německém Bundestagu 25. září 2001, jeho projev na mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2007 a jeho prohlášení před Valným shromážděním OSN v roce 2015. Dokonce i ve svém projevu v Bundestagu řekl Thomas Röper, který žije v Rusku, v podstatě mohl slyšet všechny body své politiky z první ruky v němčině, body, které všechny určovaly jeho politiku prakticky beze změny dodnes. Putinovy výroky byly přivítány bouřlivými ovacemi. (Další podrobnosti viz článek: Putinovy geopolitické cíle)

Naproti tomu americká „Strategie národní bezpečnosti“ z října 2022, která slouží jako vodítko pro zahraniční politiku americké vlády, má zcela jiný záměr. Podle Thomase Mayera to znovu potvrzuje údajně nepostradatelný charakter USA a nezbytnost jejich vůdčí role ve světě. Světové krize mohly být překonány pouze rozhodným vedením USA. Vzhledem k tomu, že přátelská éra po studené válce skončila, je nutné se rozhodně postavit „ruskému imperialismu“ a čínským ambicím.

Dnes již není konfrontace mezi kapitalismem a komunismem, ale mezi demokracií a autokracií. (Samozřejmě se vynechává, že tato demokracie je v podstatě „aristokratická demokracie“, tedy oligarchie.)

„Podle Národní bezpečnostní strategie USA určují, co je správné – údajně jen pro dobro všech a pro demokracii. Ani jeden řádek neříká, že by se mezinárodní problémy měly řešit na základě OSN prostřednictvím diskusí za rovných podmínek mezi státy. OSN nemá v očích USA aktivní vedoucí roli. Takto USA popisují svou hegemonii a samotný imperialismus, samozřejmě bez přímého použití tohoto slova.

Souhrn

Podle Thomase Meyera nebyl pokus najít ruský imperialismus založený na čtyřech kritériích takový imperialismus nikde najít. Ani při čtení článků a komentářů o ruském imperialismu, kterých je velké množství, se mu zatím nepodařilo nic objevit. Ty vždy spočívaly ve vytváření nálady a písemné emocionalitě. Nejistil žádná fakta.

„ Proto musím ruský imperialismus klasifikovat jako propagandistický vynález. Jelikož se to budovalo desítky let a neustále se opakovalo, vkradlo se to do povědomí lidí jako zdánlivá realita. USA projektují svůj vlastní imperialismus na Rusko, aby ho skryly.“

Ruská vojenská intervence na Ukrajině také nebyla imperialistickým činem, jak ukazuje precizní znalost historie. To je také objektivně prezentováno v cenné knize Thomase Mayera.³

Závěr

Neustále opakovaná tvrzení politiků vládnoucí strany v Německu a jejich mediálních reproduktorů, že ruský prezident Putin usiluje o imperialistickou expanzi Ruska a chystá také útoky na východoevropské země NATO po invazi na Ukrajinu, jsou gigantické propagandistické lži. Slouží ďábelské manipulaci s vědomím obyvatelstva, aby je připravilo na válku NATO vedenou USA proti Rusku a naplněnou strachem a nenávistí. Důvod, proč je nutné „vrátit úder“, lze vždy vyprovokovat.

Jako před každou válkou i nyní média opět hrají svou roli připravující válku a vyvolávat válku. Bez jejich hanebné moci nad vědomím většiny lidí by taková válečná produkce nebyla možná. Protože národy nechtějí válku, ale spíše mírové soužití. Počínání mainstreamových médií před a během válek je přinejmenším stejně zločinné jako jednání přímo odpovědných politiků a nejvyšších vojenských představitelů.

“Nejnebezpečnější zbraně hromadného ničení jsou masmédiá ,” napsal MA Verick. Musí být vystaveny jako takové.

1 Viz:

USA záměrně vyprovokovaly ruskou vojenskou operaci...

Benjamin Abelow: Jak Západ přinesl válku Ukrajině

2 Viz podrobněji: <https://www.thomasmayer.org/buecher/wahrheitssuche-im-ukraine-krieg>

3 Viz také: <https://fassadenkratzer.wordpress.com/2022/10/14/kiew-beschloss-2019-minsk-ii-nicht-implement-und-prepared-sich-auf-krieg-mit-russland-vor/>